

paa, og ligeledes er der indkommet et Andragende i det under Nr. 27 ommeldte Tilfælde, men Ministeriet har heller ikke troet at burde indlade sig paa dette.

Ordføreren (H. Nielsen): Jeg vil dog forvare mig mod den høitærede Ministers Misforſtaeſe af mine Ord; thi jeg tror dog, han har noget misforſtaet mig, naar jeg betonedede, at jeg ſelvſjælgelig ikke syntes om de Høiſkoler — jeg veed overhovedet ikke, om der findes nogen af den Slags — hvor man ikke bryder sig om Kundſkab. Da jeg mente, at al Vækkelse maatte foregaa gjennem Ord, og da der jo netop for Caltrup Høiſkoles Vedkommende var nævnt, at Eleverne der vare ſærlig fremmelige med Henſyn til den ſædelig-religiøſe Dannelse, var det mig en Borgen for, at den maatte meddeles haade med Ord og Kundſkaber tillige, men naar det alligevel i anbefalingen hedder, at de ikke ſaae ſynderlige Kundſkaber, tilſagiede jeg, at det Udtryk var et relativt Begreb, og at der ſelvſjælgelig ikke kunde være Tale om at gjøre Eleverne til Videnskabsmænd paa ſaa Maaneder, men allerede det, at der forelaa en ſaadan anbefaling om, at Eleverne vare fremmelige i ſædelig og religiøs Senſende, har været nok for Flertallet til at henviſe dette Andragende; thi netop det viſer, at Høiſkolen virker paa den Maade, ſom er dens Beſtemmeſe. Det er ogſaa en Misforſtaeſe af den høitærede Minister, naar han mente, jeg ſkulde have ſagt, at Sagn og Kjempeviſer ikke vedkomme Høiſkolerne. Det ſagde jeg ikke, men jeg ſagde, at det var ikke det alene. Jeg tillægger det tvertimod en meget ſtor Betydning, hvad jeg ogſaa troede, den høitærede Minister vidste, idet jeg tidligere har havt Leilighed til at udtale mig herom i Thinget, men da jeg har havt Leilighed til ſenere at erfare, at man troede, jeg mente, det var det eneſte, der ſkulde læres, fremkom jeg med den Bemærkning, ſom der her var Leilighed til at gjøre, at det ikke var min Mening — og jeg tror neppe, det er Nogens Mening. Jeg ſkal anføre, at de Bemærkninger, ſom den høitærede Minister fremkom med, iſer overfor den ſidſte Høiſkole, tiltale mig ikke, thi haade denne Høiſkole og den førſte med ere jo anbefalede, men netop om den ſidſte foreligger her det Vidnesbyrd, at den er god fra en Side, ſom ikke ſynes at være veſtindet mod Skolen. Løvrigt var jo den høitærede Ministers Udtaleſer meget imødekommende, og jeg har ingen Grund til at opholde mig ved de øvrige. Den høitærede Indenrigsminister har allerede imødekommeth Ende-lave, ſaa vidt jeg forſtod, og hvad det angaar om Kroprivilegiet for Enken Hedevig Kathrine Goldts Vedkommende har han nævnt Høiſkolen, ſom ikke have foreligget Udvalget, men der forekom ikke i hans Udtaleſer Noget, ſom syntes mig at modſige, at han jo nok kunde tage Sagen under fornyet Overveieſe, om der mulig paa en eller anden

Maade kunde tilflyde denne Enke en lille Godtgjørelſe. At der efter hvad der har foreligget den høitærede Minister, ikke har været Grund til at komme hende imøde, erkjender jeg. Den høitærede Finanzminister har misforſtaet mig, naar han ſagde, at jeg mente, at Invalid Daniel Nielsen var Gjenſtand for en henſynsløs Behandling. Det ſagde jeg ikke, jeg bemærkede overhovedet for Invalidernes Vedkommende, at hele Udvalget var af den Opfattelse, at der var nogle Invalider, ſom vare Gjenſtand for en henſynsløs Behandling fra Lagerne Side; thi det er Lagerne, der afgive Skjøn over de Paagjældende, og det har manment var Tilfældet for denne Invalids Vedkommende. Naar den høitærede Minister har ſagt, at der ikke var indkommet noget Andragende fra ham, maa Ministeren ikke glemme, at der foreligger en Henviſning fra 1873—74 og det er dertil der ogſaa er henviſt i nærværende Betænkning. Jeg vender mig derefter til Penſionifterne. Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgfreds (Dineſen) talte jo meget gripende, rørende og varmt om de 335 affledige Underofficerer og Spillemand, og mente, at der var jo en ſaadan Krang, at der var Grund til at komme dem til Hjælp. Ja, Sagen er den, at man maa ſe det fra et mere almindeligt Standpunkt. Der er viſtnok mængt et fattigt Hjem i Danmark, hvor der kunde trænges til Hjælp, men hvor Staten derfor ikke kan gjøre det, og her i dette Penſionsforhold er der jo ogſaa et ſaadant blandet Forhold tilſtede. Nogle have ſtaaet i et løst Forhold til Staten, Andre i et mindre løst, Nogle trænge, Andre ikke, det er en meget vanskelig Sag at indlade sig paa, og i det Hele maa jeg beſtemt have vort Standpunkt, beſtemt betonedede og haabende, at Flertallet ligesaa lidt i Var ſom tidligere, tracter efter at komme ind paa et Skraaplan. Jeg har tidligere havt Leilighed til at betone, naar vi have havt lignende Andragender, at, naar vi kunde afhjælpe al Nød og Glendighed, var der Intet, vi hellere ønſtede, men det kunne vi ikke, og derfor tror jeg, man ſkal være noget varſom overfor det Andragende, ſom her ligger for; jeg vil haabe, at Flertallet i Thinget vil faſtholde en lignende Haardhed, ſom det tidligere ved flere Leiligheder angaaende Andragender har maattet viſe, for ikke at ſaae farlige Konſekvenser. Angaaende de 63 Embedsmænd kan jeg væſentlig henholde mig til Finanzministeren. Her er, ſaa vidt jeg ſkønner, ikke mindſte Grund til at foretage en Henviſning. Diſſe 63 Penſionifter fortælle i deres Andragende, at det er meget haardt for penſionerede Embedsmænd at leve. Ja, det kan være meget haardt for Mange at leve, uden at man derfor kan komme dem til Hjælp. Dernæſt fortælle de, at de ved Reduktionen af Hærvæſenet paa Grund af en tidlig Afgang ere bleve uheldigt ſtillede. Ja, men netop den tidlige Afgang gjør, at de have kunnet tage fat paa et andet Arbeide, og ſkulde vi til at